

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

Ἀπέθανεν ἐκ' ἐσχάτων ἐν Κερκύρα ὁ Χριστόφορος Φιλητάς, καθηγητὴς ἐν τῷ ἀθηναίῳ πανεπιστημίῳ καὶ ἐκ τῶν πολυμαθῶν συντακτῶν τῆς *Πανδώρας*. Ἀρχαῖος διδάσκαλος τοῦ ἔθνους, ἐξ ἐκείνων οἵτινες περιέσωσαν τὰ ἑλληνικὰ γράμματα καὶ ἐτίμησαν τὸ ἑλληνικὸν ὄνομα, κατέστη ἄξιος ἰδιαιτέρως βιογραφίας, ἣν θέλομεν φροντίσει νὰ δημοσιεύσωμεν ἐν καιρῷ εὐθέτω.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

—

ΤΟ ΣΙΓΑΡΟΝ.

ΕΙΣ ΚΑΠΝΙΖΟΥΣΑΝ ΝΕΑΝΙΔΑ.

Ἄς ἤμην, κόρη, σήγαρον
Στὸ στόμα σου νὰ μ' ἔχης,
Μὲ τὰ ὑγρά καὶ ῥόδινα
Χεῖλη σου νὰ μὲ βρέχης·

Νέφος καπνοῦ νὰ γίνωμαι
Νὰ σὲ περικυκλόω,
Τοὺς μαγικοὺς σου ὀφθαλμοὺς
Φιλῶν νὰ τοὺς θολόω·

Ὡς ἡδὺ νέκταρ τῶν Θεῶν
Νὰ σὲ γλυκοζαλίζω,
Καὶ μ' ἔρωτος τὰς φρένας σου
Εἰκόνας νὰ γεμίζω·

Νὰ παίξης καὶ νὰ μὲ κρατῇς
Στὸ δροσερόν σου στόμα,
Κ' ἐγὼ ἐντὸς τοῦ στήθους σου
Νὰ προχωρῶ ἀκόμα·

Ἐκεῖ ποῦ κρύπτει μυστικὰ
Ἡ παρθενία τόσα,
Ὅσα ποτὲ ἀνθρώπιτος
Δὲν φανερόντι γλῶσσα·

Ἐκεῖ ποῦ τρέμει ἡ καρδιά
Καὶ λαχταρεῖ μὲ κρότον,
Ἄμα εἰσδύση ἔρωτος
Μειδίᾳ τὸ πρῶτον.

Ἄ! πόσοι τότε ἐρασταὶ
Τὴν τύχην μου φθοροῦσι,

Κι' αὐτοὶ καπνοὶ ἀόρατοι
Νὰ γίνωσι ποθοῦσι!

Ἡ ὅταν εἰς τὸ τρυφερόν
Καὶ ἀπαλόν σου γόνυ,
Ἡ χαριόδρυτός σου χεὶρ
Μὲ θλίβῃ καὶ μ' ἀπλόγῃ,

Κι' ἀφοῦ μὲ κόπον ὀπωσοῦν
Μὲ καλοσχηματίσης,
Μὲ φέρῃς εἰς τὰ χεῖλη σου
Καὶ μὲ γλυκοφιλήσης.

Τίς δύναται, παρθένε μου,
Εἰς τὴν στιγμὴν ἐκείνην,
Νὰ φαντασθῇ τῶν θεατῶν
Τὴν μυστικὴν ὁδόν;

Πλὴν φιῶ! Ἡ τύχη ἄστατος
Τὰ πάντα μεταβάλλει,
Τὴν ἡδονὴν, τὸν ἔρωτα,
Τὴν δόξαν καὶ τὰ κάλλη,

Καὶ σὺ ἐπίσης ἄστατος,
Σκληρὰ καὶ σὺ ἐπίσης,
Τὴν ἑπαρξίν μου εἰς καπνὸν
Ἀφοῦ κατασκοπίσης,

Μὲ ρίπτεις πάραντα 'ς τὴν γῆν
Καὶ μὲ πατεῖς ἀκόμα,
Μήπως καὶ τὸ δάκτυλον
Ἡ τὸ ἀδρόν σου στόμα!

Ἐγὼ δ' ὁ πρόφην σύντροφος
Καὶ μάρτυς τῶν παλμῶν σου,
Λογίζομ' ἔτι εὐτυχὴς
Ὡς κόρις τῶν ποδῶν σου.

ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ ΛΑΦΦΩΝ.

ΑΠΑΘΕΩΡΑ.

ΤΕΧΝΗ ΑΠΟΛΕΣΘΕΙΣΑ. Αἱ ἀπολεσθεῖσαι τέχναι εἶναι ὀλίγισται. Ἄν καὶ δὲν δυνάμεθα νὰ κτίσωμεν πλέον πυραμίδας, κατορθόνομεν ὅμως ἕτερα οὐχ ἥττον ἀξιοθαύμαστα, ἐφ' οἷς καὶ καυχώμεθα. Ἀδυνατοῦμεν νὰ χρωματίσωμεν τὸν ὕελον ὥς ἐπὶ τοῦ μεσαιῶνος, οὔτε κατασκευάζομεν πλέον κώδωνας κεκτημένους τὴν μελωδικὴν ἐκείνην φωνήν, ἣν ἐπὶ τῶν παλαιῶν μόνον ἀπαντῶμεν, οὐδὲ τὸ ἀρθρατον μίγμα γινώσκομεν ὃ συνηνόετο μετὰ τοῦ λίθου ἐπὶ